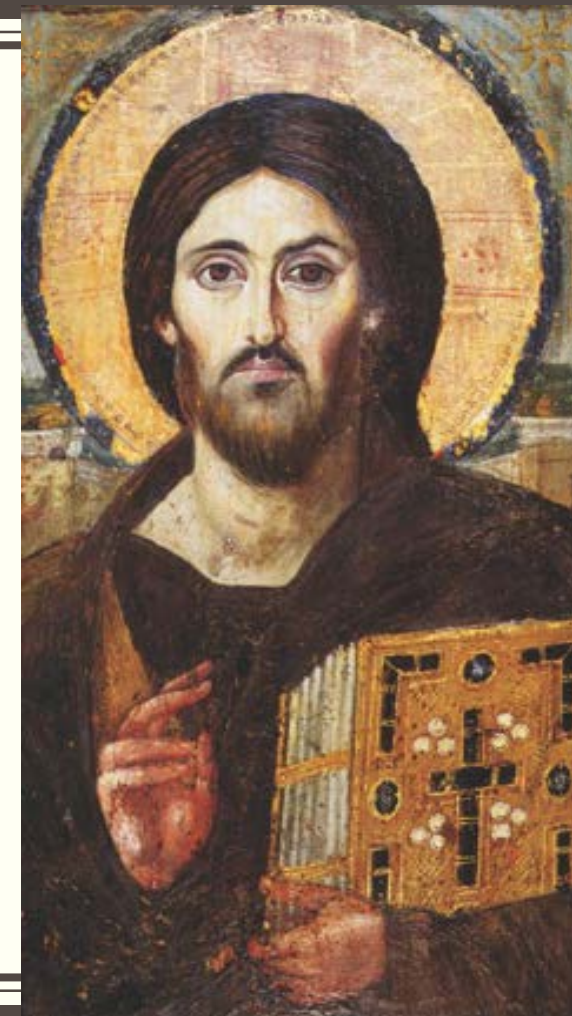

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ
ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

18 - Η Παλαιά Διαθήκη στη ζωή της Εκκλησίας

Περίληψη της παρουσίασης

Η παρουσίαση, βασισμένη στο έργο του ομοτ. Καθηγ. Μ. Κωνσταντίνου, αναδεικνύει τον **θεμελιώδη ρόλο** της Παλαιάς Διαθήκης στη ζωή και τη διδασκαλία της Χριστιανικής Εκκλησίας. Τονίζεται ότι η **θεία παρέμβαση** στην Ιστορία βασίζεται σε μια ιερή συμφωνία, η οποία συνδέει άρρηκτα τα προχριστιανικά κείμενα με την παρουσία του Ιησού. Μέσα από τη σύγκριση του ιουδαϊκού και του χριστιανικού κανόνα, αναδεικνύεται πώς η Εκκλησία **ερμηνεύει χριστολογικά** τις προφητείες, μετατρέποντάς τις σε εισαγωγή για το Ευαγγέλιο. Η ενότητα των δύο Διαθηκών θεωρείται **αδιαμφισβήτητη και αναγκαία**, καθώς η απόρριψη του πρώτου μέρους της Βίβλου θα αλλοίωνε την ιστορική υπόσταση της αποκάλυψης του Θεού. Επιπλέον, υπογραμμίζεται η σημασία της **Μετάφρασης των Εβδομήκοντα** ως μέσου που επέτρεψε στα έθνη να γνωρίσουν τον Χριστό.

Διάγραμμα παρουσίας

1. Η παρέμβαση του Θεού στην ανθρώπινη Ιστορία
2. Η σημασία της Π. Διαθήκης για τη χριστιανική πίστη
3. Από τις ιουδαϊκές Γραφές στη χριστιανική Βίβλο
4. Η Αγία Γραφή “*εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν*”
 - Βιβλιογραφία

1. Η παρέμβαση του Θεού στην ανθρώπινη Ιστορία

Ὅτε καιρὸς τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας σου,
πρώτη ἀπογραφὴ τῆ οἰκουμένη ἐγένετο,
τότε ἔμελλες τῶν ἀνθρώπων ἀπογράφεσθαι τὰ ὀνόματα
τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου.

Διὰ τοῦτο τὸ τοιοῦτον δόγμα ὑπὸ Καίσαρος ἐξεφωνήθη·
τῆς γὰρ αἰωνίου σου βασιλείας τὸ ἀναρχον ἐκαινουργήθη.
Διό σοι προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τὴν χρηματικὴν φορολογίαν,
ὀρθοδόξου πλουτισμὸν θεολογίας,
τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δοξαστικό Χριστουγέννων)

Όταν έφτασε ο καιρός για την επί γης παρουσία Σου,
έγινε η πρώτη απογραφή σε όλη την οικουμένη,
και τότε επρόκειτο να γραφτούν στα ουράνια βιβλία τα ονόματα
εκείνων που πίστεψαν στη Γέννησή Σου.
Γι' αυτό τον λόγο εκδόθηκε από τον Καίσαρα εκείνο το διάταγμα·
διότι με τη Γέννησή Σου ανακαινίστηκε η άναρχη Βασιλεία Σου.
Γι' αυτό, και εμείς Σου προσφέρουμε, αντί για τον φόρο σε χρήματα,
τον πλούτο της ορθόδοξης θεολογίας,
προς Εσένα, τον Θεό και Σωτήρα των ψυχών μας.

Η βάση της χριστιανικής πίστης

Ο Θεός παρεμβαίνει ενεργά
μέσα στην ανθρώπινη Ιστορία
συνεργαζόμενος με τους ανθρώπους

Η παρέμβαση του Θεού στην Ιστορία

- δεν είναι αυθαίρετη,
- καθορίζεται από τους όρους μιας συμφωνίας.

Η συμφωνία προβλέπει δικαιώματα και υποχρεώσεις και για τα δύο συμβαλλόμενα μέρη:

ο Θεός δεσμεύεται

- να παραμείνει πιστός στις εξαγγελίες του,
- να αγαπά τον λαό του και
- να τον προστατεύει.

ο άνθρωπος υποχρεούται να αγαπά

- τον ένα και μοναδικό Θεό και
- τον συνάνθρωπό του.

Η συμφωνία που διέπει τις σχέσεις του Θεού με συγκεκριμένους ανθρώπους δηλώνεται στη βιβλική γλώσσα με τον όρο «**Διαθήκη**». Ο όρος αποτελεί απόδοση στα ελληνικά μιας εβραϊκής λέξης που σημαίνει «συνθήκη», «συμμαχία», «σύμβαση» ή «συμφωνία». Ο ίδιος όρος δηλώνει και την ιερή Βίβλο της Εκκλησίας, που περιέχει τις γενικές αρχές και τους όρους της Διαθήκης αυτής ή αναφέρεται στα επακόλουθα που απορρέουν απ' αυτή.

Η Βίβλος συγκροτείται από δύο συλλογές βιβλίων:

- **μια αρχαιότερη** (Παλαιά Διαθήκη) με κείμενα που γράφτηκαν πριν από την εποχή του Χριστού
- **και μια νεότερη** (Καινή Διαθήκη) με κείμενα που γράφτηκαν από χριστιανούς συγγραφείς.

2. Η σημασία της Π. Διαθήκης για τη χριστιανική πίστη

Απόψεις Χριστιανών:

- Η Παλαιά Διαθήκη είναι ιουδαϊκό έργο άσχετο με την Εκκλησία.
- Το περιεχόμενό της Π. Διαθήκης δεν αφορά στη χριστιανική πίστη.
- Οι Χριστιανοί δεν χρειάζεται να γνωρίζουν την Παλαιά Διαθήκη.

Ιησούς Χριστός:

- «Αν πράγματι πιστεύατε όσα έγραψε ο Μωυσής, θα πιστεύατε και σ' εμένα, αφού για μένα εκείνος έγραψε» (Ιωάν. 5,46)

Ιησούς = ο Χριστός κατά τας Γραφάς

Έναρξη της δημόσιας δράσης του Ιησού:

«Το Πνεύμα του Κυρίου με κατέχει, γιατί αυτός με έχρισε·
μ' έστειλε μήνυμα χαρμόσυνο να φέρω στους φτωχούς,
τους συντριμμένους ψυχικά να θεραπεύσω·
στους αιχμαλώτους να κηρύξω πως θα λευτερωθούν
και στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους·
να φέρω λευτεριά στους τσακισμένους,
να αναγγείλω του καιρού τον ερχομό που χάρη δίνει ο Κύριος.

Σήμερα βρίσκει την εκπλήρωσή της η προφητεία που μόλις ακούσατε» (Λουκ. 4, 18-21).

Ιησούς = ο Χριστός κατά τας Γραφάς

Σύνοψη του κηρύγματος του Ιησού:

«Να αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου
και μ' όλη την ψυχή σου,
μ' όλη τη δύναμή σου
και μ' όλο το νου σου·
και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου» (Λουκ. 10,27).

Δευτερονόμιον 6,5 & Λευιτικόν 19,18

Ιησούς = ο Χριστός κατά τας Γραφάς

Τέλος της επίγειας δράσης του Ιησού:

«... αρχίζοντας από τα βιβλία του Μωυσή και όλων των προφητών, τους εξήγησε όσα αναφέρονταν στις Γραφές για τον εαυτό του...»

και

τους φώτισε τον νου, για να καταλάβουν τις Γραφές, και τους είπε: «Οι Γραφές λένε ότι έτσι έπρεπε να γίνει...» (Λουκ. 24,26-27).

Ιησούς = ο Χριστός κατά τας Γραφάς

Με βάση τα παραπάνω:

- είναι ιστορικά βεβαιωμένο ότι για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα υπήρξε χριστιανική Εκκλησία χωρίς Καινή Διαθήκη
- ουδέποτε όμως υπήρξε Εκκλησία χωρίς Παλαιά Διαθήκη.

Παλαιά Διαθήκη

Η ιερή Βίβλος του Ιησού Χριστού
και των Αποστόλων

Ιησούς = ο Χριστός κατά τας Γραφάς

Ο Ιησούς αποδεικνύει ότι είναι ο Χριστός με βάση τις Γραφές:

«Τυφλοί ξαναβλέπουν, κουτσοί περπατούν, λεπροί καθαρίζονται, κουφοί ακούν, νεκροί ανασταίνονται, φτωχοί ακούνε το χαρμόσυνο άγγελμα» (Ματθ 11,5).

Οι απόστολοι κηρύττουν τον Χριστό:

κατὰ τὰς Γραφάς

Η Παλαιά Διαθήκη νομιμοποιεί την Καινή
ως χριστιανική Βίβλο.

Ο Ιησούς δεν είναι μια αποκομμένη ιστορική προσωπικότητα, αλλά ο εκπληρωτής των αρχαίων επαγγελιών.

- ✓ Ερμηνεύει τον εαυτό Του μέσα από τον Μωυσή και τους Προφήτες.
- ✓ Η Παλαιά Διαθήκη νομιμοποιεί την Καινή ως χριστιανική Βίβλο.
- ✓ Ποτέ δεν υπήρξε Εκκλησία χωρίς Παλαιά Διαθήκη.

3. Από τις ιουδαϊκές Γραφές στη χριστιανική Βίβλο

- Η κατάταξη των βιβλικών έργων στον ιουδαϊκό κανόνα αποσκοπεί στον τονισμό της σημασίας του "Νόμου".
- Τα βιβλία, επομένως, που απαρτίζουν τη συλλογή "Νόμος" κατέχουν την πρώτη θέση στον κανόνα της Συναγωγής.

Μετά τον “Νόμο” ακολουθεί η ομάδα “Προφήτες”.

■ Το πρώτο βιβλίο της ομάδας αρχίζει με μια εντολή του Θεού προς τον Ιησού του Ναυή: «Να είσαι δυνατός και πολύ γενναίος, φροντίζοντας να ενεργείς σύμφωνα με όλον τον νόμο που σου παρέδωσε ο δούλος μου ο Μωυσής. Μην παρεκκλίνεις από αυτόν ούτε προς τα δεξιά ούτε προς τα αριστερά, ώστε να ευημερείς οπουδήποτε πηγαίνεις. Δεν θα σταματήσεις να επαναλαμβάνεις όσα περιέχονται στο βιβλίου του νόμου αυτού και θα μελετάς σ' αυτό μέρα και νύχτα, ώστε να φροντίζεις να ενεργείς σύμφωνα με όλα όσα είναι γραμμένα. Γιατί τότε μόνο θα πετύχεις στις επιλογές σου και τότε μόνο θα ευημερήσεις» (1,7-8).

■ Το τελευταίο βιβλίο της συλλογής, Μαλαχίας, τελειώνει με μίαν ανάλογη εντολή: «Να θυμάστε τον νόμο που παρέδωσα στον δούλο μου τον Μωυσή στο Χωρήβ, τα θεσπίσματα και τις διατάξεις για όλον τον Ισραήλ» (3,22).

Η τρίτη ομάδα, “Αγιογράφα”, αρχίζει με το βιβλίο Ψαλμοί.

- Στον πρώτο Ψαλμό μακαρίζεται ο άνθρωπος που:
*στον νόμο του Κυρίου βρίσκει όσα επιθυμεί,
και στον νόμο του μελετά μέρα και νύχτα.*
- Κατά ανάλογο τρόπο, το τελευταίο βιβλίο της ομάδας, Χρονικά, αποτελεί μια ανακεφαλαίωση της ιστορίας του Ισραήλ με σκοπό να υπενθυμίσει στον λαό του Ιούδα ότι η επιβίωσή του εξαρτάται από την πιστή τήρηση του “Νόμου” και την ακριβή τέλεση της λατρείας.

- Η κατάταξη των βιβλικών έργων στον χριστιανικό κανόνα αποσκοπεί στο να αποτελέσουν τα έργα αυτά ένα είδος εισαγωγής στην Καινή Διαθήκη.
- Ο Νόμος στη χριστιανική Παλαιά Διαθήκη δεν αποτελεί αυτοτελή ομάδα βιβλίων, αλλά εντάσσεται σε μια ευρύτερη ομάδα υπό τον τίτλο “Ιστορικά Βιβλία”.

Στα “Ιστορικά Βιβλία” κατατάσσονται κατά χρονολογική σειρά των γεγονότων που περιγράφουν όλα τα αφηγηματικού χαρακτήρα βιβλικά έργα, ώστε να προκύψει μια ενιαία αφήγηση που αρχίζει με τη δημιουργία του κόσμου και φτάνει μέχρι τους τελευταίους προ-χριστιανικούς αιώνες.

■ Στόχος της αφήγησης αυτής είναι να καταδείξει το πώς με ευθύνη του ανθρώπου εισήλθε το κακό στον κόσμο με αποτέλεσμα να καταστεί αναγκαία η επέμβαση του Θεού στην ανθρώπινη Ιστορία, προκειμένου να προετοιμαστεί η ανθρωπότητα για να αποδεχτεί τη σωτηρία της που θα φέρει ο Ιησούς Χριστός.

■ Ο ίδιος ο Νόμος χάνει πλέον την κεντρική σημασία του και καθίσταται «παιδαγωγός εις Χριστόν» (Γαλ. 3,24).

Στη δεύτερη ομάδα βιβλικών έργων του χριστιανικού κανόνα κατατάσσονται τα βιβλία με ποιητικό και διδακτικό χαρακτήρα.

■ Με τα “**Ποιητικά Βιβλία**” υμνεί ο λαός τον Θεό του, απευθύνει προς αυτόν τις εκκλήσεις του, τα παράπονά του, αλλά και τις ευχαριστίες του για τις ευεργεσίες που δέχεται και προπάντων εκφράζει τις ελπίδες του για τον ερχομό του Χριστού,

■ ενώ στα “**Διδακτικά Βιβλία**” αποθησαυρίζεται η θεία σοφία, η οποία ως «πάρεδρος» του θρόνου του Θεού, ως προϋπάρχουσα του χρόνου και της δημιουργίας, και ως «έκφραση της δύναμης του Θεού, σαφής απόρροια της δόξας του Παντοκράτορα, ...απαύγασμα του αιωνίου φωτός, καθαρός καθρέφτης της ενέργειας του Θεού και εικόνα της καλοσύνης του», θα ταυτιστεί από τη χριστιανική Εκκλησία με το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.

Τον χριστιανικό κανόνα κλείνει η ομάδα “Προφητικά Βιβλία”.

- Το περιεχόμενο των έργων αυτών κατανοείται από την Εκκλησία κυρίως ως προεξαγγελτικό της παρουσίας του Χριστού,
- και τα διάφορα βιβλία κατατάσσονται με τέτοιο τρόπο, ώστε η εικόνα του αναμενόμενου Λυτρωτή να καθίσταται βαθμιαία σαφέστερη.

Έτσι, η χριστιανική Παλαιά Διαθήκη τελειώνει με το βιβλίο Δανιήλ, στο οποίο

- εξαγγέλλεται η ανάσταση των νεκρών
- και περιγράφεται μέσα από ένα μεγαλειώδες όραμα η μορφή του «μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ» ερχόμενου «Υἱοῦ τοῦ Ἄνθρώπου»,
- στον οποίο «δόθηκε η εξουσία, η τιμή και η βασιλεία, ώστε να τον υπηρετούν όλοι οι λαοί, κάθε φυλής και γλώσσας· η εξουσία του θα είναι εξουσία αιώνια που δεν θα έχει τέλος και το βασίλειό του ποτέ δεν θα καταστραφεί» (7,13-14).
- Με τον ίδιο ακριβώς τίτλο, «Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου», αυτοπαρουσιάζεται ο Ιησούς στο αμέσως επόμενο βιβλίο της Βίβλου, στο Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον.

4. Η Αγία Γραφή

“εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν”

Ερμηνεύοντας η Εκκλησία χριστολογικά τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, δίνει σε αυτά ένα εντελώς διαφορετικό νόημα από εκείνο που τα ίδια κείμενα έχουν για τη Συναγωγή.

■ Με αυτό το νέο νόημα ενσωματώνει η Εκκλησία τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης στη δική της Αγία Γραφή και τα θεωρεί πλέον τμήμα της δικής της παράδοσης, νομιμοποιώντας έτσι ταυτόχρονα το δικαίωμά της να είναι αυτή, ως “νέος Ισραήλ”, η κληρονόμος των επαγγελιών του Θεού και όχι η Συναγωγή.

Η διάκριση σε “Παλαιά” και “Καινή” Διαθήκη δεν είναι ποιοτική, αλλά **καθαρά χρονική**, δηλαδή τεχνική.

■ Αν είναι αλήθεια το ότι η χριστιανική πίστη δεν αποτελεί το προϊόν φιλοσοφικών αναζητήσεων σε καθαρά θεωρητικό επίπεδο, αλλά στηρίζεται στην αποκάλυψη του Θεού μέσα στην ανθρώπινη Ιστορία, **η ενότητα των δύο Διαθηκών είναι αδιαμφισβήτητη.**

■ Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι όλες οι αρχαίες χριστιανικές αιρέσεις που εμφανίζουν πλατωνική επίδραση πολέμησαν με ιδιαίτερο πάθος την Παλαιά Διαθήκη, ακριβώς γιατί σε αυτήν κατά κύριο λόγο φαίνεται καθαρά **η ιστορική διάσταση** της αποκάλυψης του Θεού.

Δομή της Αγίας Γραφής

Παλαιά Διαθήκη

Κείμενα προ Χριστού. Η προετοιμασία και η υπόσχεση.

Καινή Διαθήκη

Κείμενα Χριστιανών συγγραφέων. Η εκπλήρωση και η χάρη.

Ενότητα

Η διάκριση είναι χρονική, όχι ποιοτική. Μία ενιαία αποκάλυψη.

Η απόρριψη του πρώτου μέρους της χριστιανικής Βίβλου, ως ιουδαϊκού έργου και επομένως όχι απαραίτητου για τη χριστιανική πίστη, ισοδυναμεί με σαφή διάκριση ανάμεσα στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης και σε εκείνον που αποκαλύπτεται μέσω του Ιησού Χριστού στην Καινή Διαθήκη. Μια τέτοια διάκριση:

- κλονίζει τη βασική αρχή που διαφοροποιεί τη χριστιανική πίστη από όλες τις θρησκείες, το ότι δηλαδή ο Θεός αποκαλύπτεται μέσα στην ανθρώπινη Ιστορία
- οδηγεί και σε μια εντελώς διαφορετική εικόνα του Ιησού Χριστού
- και καθιστά άνευ αντικειμένου τη σωτηρία που επαγγέλλεται.

Η μελέτη, κατά συνέπεια, της Παλαιάς Διαθήκης δεν συνιστά ένα απλώς συμβατικό, μεταξύ άλλων θρησκευτικών υποχρεώσεων, καθήκον του σύγχρονου χριστιανού, αλλά εκ των ων ουκ άνευ προϋπόθεση για μια ουσιαστική συνάντησή του με τον Χριστό.

■ Αυτός είναι ο λόγος που η Εκκλησία φρόντισε από την πρώτη στιγμή να αποκτήσει όσο το δυνατόν πιο αξιόπιστες μεταφράσεις του κειμένου της. Έτσι προέκυψε πληθώρα μεταφράσεων της Παλαιάς Διαθήκης σε όλες σχεδόν τις γλώσσες του κόσμου.

Το αρχαίο ελληνικό κείμενο της Π.Δ. άρχισε να διαμορφώνεται τον 3^ο π.Χ. αιώνα, για τις ανάγκες της ελληνόφωνης ιουδαϊκής κοινότητας της Αλεξάνδρειας. Σύμφωνα με την παράδοση, κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Πτολεμαίου Β΄ Φιλάδελφου (285-246 π.Χ.) εκπονήθηκε η μετάφραση του «Νόμου» από 72 μεταφραστές.

- Από τον θρυλούμενο αριθμό των μεταφραστών το έργο ονομάστηκε «**Μετάφραση των Εβδομήκοντα**» (Ο΄ ή LXX).
- Στους μετέπειτα αιώνες μεταφράστηκε στα ελληνικά το σύνολο σχεδόν της αρχαίας εβραϊκής θρησκευτικής γραμματείας, ενώ νέα έργα έκαναν την εμφάνισή τους γραμμένα πρωτοτύπως στα ελληνικά.
- Έτσι, με το σύμβολο Ο΄ δηλώνεται σήμερα το σύνολο των ελληνόγλωσσων κειμένων που η ελληνόφωνη ιουδαϊκή διασπορά αναγνώρισε ως βιβλικά έργα.

Η Μετάφραση των Εβδομήκοντα

Πρόσβαση στα Έθνη

Επέτρεψε στα έθνη να γνωρίσουν τον αληθινό Θεό στην ελληνική γλώσσα, την "κοινή" της εποχής.

Προετοιμασία

Οι προφητείες έγιναν οι "οδοί" και οι "είσοδοι" που άνοιξαν για να υποδεχθεί η οικουμένη τον Χριστό.

Γέφυρα Πίστης

Συνδέει οργανικά τον προχριστιανικό κόσμο με το Ευαγγέλιο, καθιστώντας τον Χριστό "Βασιλιά των Προφητών".

«Οὐχὶ τῆ ἐγχωρίῳ φωνῇ ἔχομεν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην παρ' ἡμῖν γεγραμμένην· ἀλλ' ἑτέρα μὲν συνετέθη γλώττη, ἑτέρα δὲ ἔχομεν αὐτὴν ἀναγινωσκομένην ἡμεῖς. Τῆ γὰρ Ἑβραίων φωνῇ παρὰ τὴν ἀρχὴν συνεγράφη, ἡμεῖς δὲ αὐτὴν τῆ Ἑλλήνων παρελάβομεν γλώττη· ὅταν δὲ γλῶττα ἐρμηνευθῆ εἰς ἑτέραν γλῶτταν, πολλὴν ἔχει τὴν δυσκολίαν.

Καὶ ἴσασιν ἀκριβῶς, ὅσοι πολλῶν γλωσσῶν εἰσιν ἔμπειροι, πῶς οὐ δυνατὸν πᾶσαν τὴν σαφήνειαν τῆς φωνῆς τῆς ἐν τῇ οἰκείᾳ φύσει κειμένης μετενεγκεῖν εἰς τὴν ἑτέραν μεταβάλλοντας γλῶσσαν. Τοῦτο οὖν αἴτιον τῆς δυσκολίας τῆς ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ γέγονε...

»Ἐπειδὴ δὲ ἔμελλεν ὁ Χριστὸς παραγίνεσθαι, καὶ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν πρὸς ἑαυτὸν καλεῖν, οὐχὶ διὰ τῶν ἀποστόλων μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν προφητῶν (καὶ γὰρ κάκεῖνοι πρὸς τὴν πίστιν ἡμᾶς χειραγωγοῦσι τῆς τοῦ Χριστοῦ γνώσεως), τηνικαῦτα λοιπὸν ὡσπερεὶ τινὰς εἰσόδους καὶ ὁδοὺς τὰς προφητείας, πρότερον ἀποκεκλεισμένας τῇ τῆς γλώττης ἀσαφείᾳ, πάντοθεν ἀνοιγῆναι παρεσκεύασε διὰ τῆς ἑρμηνείας, ἵνα πάντες οἱ ἐκ τῶν ἐθνῶν πανταχόθεν συρρέοντες, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐκολίας ταύτας ὁδεύοντες τὰς ὁδοὺς, δι' αὐτῶν δυνηθῶσι πρὸς τὸν βασιλέα τῶν προφητῶν ἐλθεῖν, καὶ προσκυνῆσαι τῷ μονογενεῖ τοῦ Θεοῦ Υἱῷ» (Ἰωάννης Χρυσόστομος, P.G. 56,163εξ).

«Δεν έχουμε γραμμένη την Παλαιά Διαθήκη στη δική μας [μητρική] γλώσσα· αντίθετα, συντάχθηκε σε άλλη γλώσσα και εμείς τη διαβάζουμε σε άλλη. Διότι αρχικά γράφτηκε στην εβραϊκή γλώσσα, εμείς όμως την παραλάβαμε στην ελληνική. Και όταν μια γλώσσα μεταφράζεται σε άλλη, υπάρχει μεγάλη δυσκολία. Το γνωρίζουν μάλιστα με ακρίβεια όσοι έχουν εμπειρία από πολλές γλώσσες, ότι δηλαδή δεν είναι δυνατόν, όταν μεταφράζεις σε μια άλλη γλώσσα, να μεταφέρεις όλη τη σαφήνεια της έκφρασης που διαθέτει στη φυσική και πρωτότυπη μορφή της. Αυτή λοιπόν στάθηκε η αιτία της δυσκολίας στην Παλαιά Διαθήκη...

»Επειδή όμως επρόκειτο να έρθει ο Χριστός και να καλέσει κοντά του ολόκληρη την οικουμένη, όχι μόνο μέσω των αποστόλων αλλά και μέσω των προφητών (γιατί και εκείνοι μας καθοδηγούν στην πίστη ώστε να γνωρίσουμε τον Χριστό), φρόντισε από τότε οι προφητείες –που μοιάζουν με εισόδους και δρόμους, οι οποίοι ήταν πρωτύτερα κλειστοί εξαιτίας της αδυναμίας κατανόησης της γλώσσας– να ανοιχτούν προς κάθε κατεύθυνση μέσω της μετάφρασης. Κι αυτό, ώστε όλοι οι άνθρωποι από τα διάφορα έθνη που συρρέουν από παντού, βαδίζοντας με πολλή ευκολία αυτούς τους δρόμους, να μπορέσουν μέσα από αυτούς να φτάσουν στον Βασιλιά των προφητών και να προσκυνήσουν τον Μονογενή Υιό του Θεού».

Η Θεανθρώπινη συνάντηση

*«Η μελέτη της Παλαιάς Διαθήκης δεν συνιστά
ένα απλώς συμβατικό καθήκον, αλλά την
“εκ των ων ουκ άνευ προϋπόθεση” για
μια ουσιαστική συνάντηση με τον Χριστό».*

— Καθηγητής Μιλτιάδης Κωνσταντίνου

Βιβλιογραφία

(εκ του ομότ. καθηγητή Μιλτ. Κωνσταντίνου)

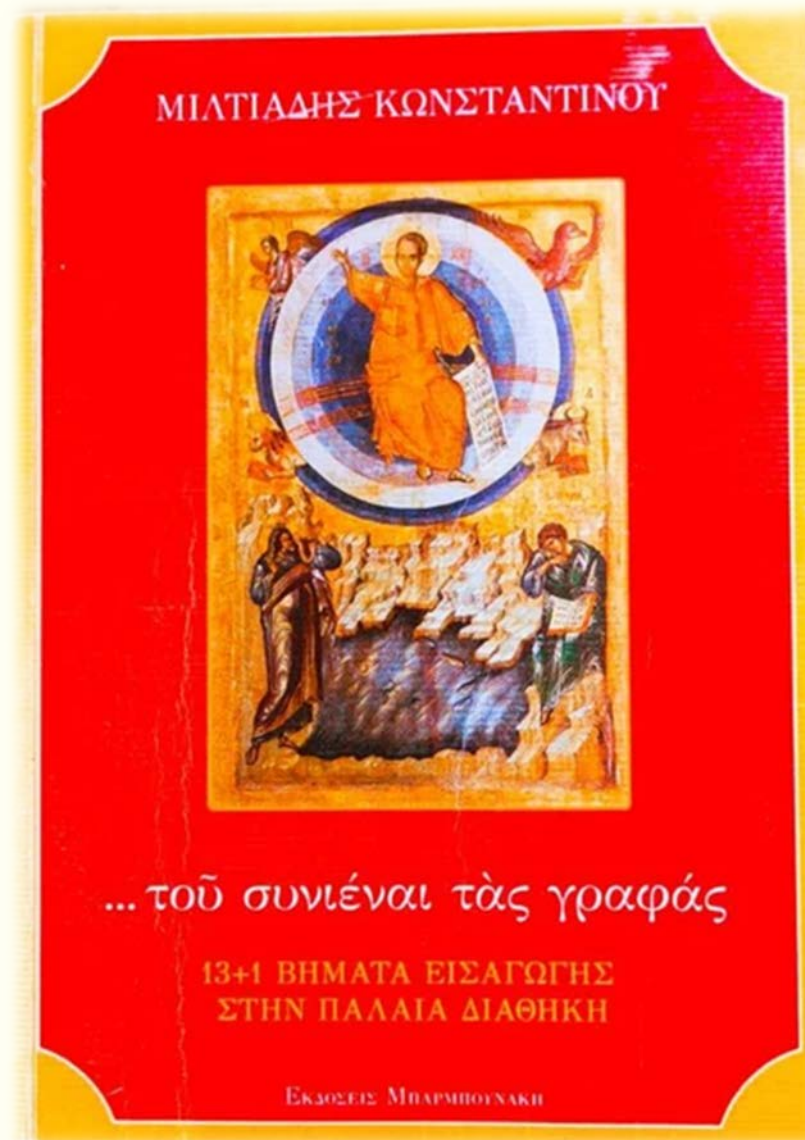

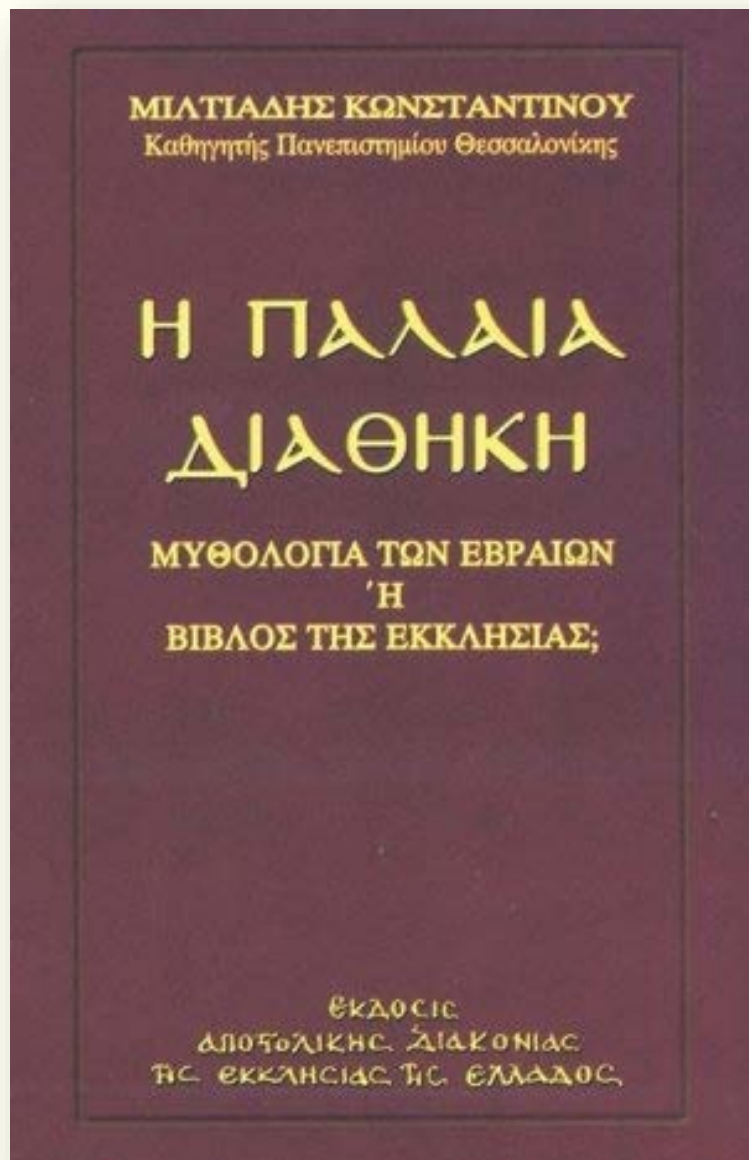
Παλαιά Διαθήκη: Αποκρυπτογραφώντας την πανανθρώπινη κληρονομιά

Ο καθηγητής θέτει τα ερωτήματα: Πόσο μας αφορά ένα βιβλίο εβραϊκό· Πώς εξηγείται η βία που γεμίζει πολλές σελίδες του· Πόση ιστορία και πόσος συμβολισμός συνθέτουν τελικά την Παλαιά Διαθήκη. Μιλώντας μια γλώσσα σύγχρονη, οι μελέτες του Μ. Κωνσταντίνου, ρίχνουν φως σε μια σειρά συγχύσεων, άγνοιας και παραναγνώσεων.

...του συνιέναι τας Γραφάς: 13+1 βήματα εισαγωγής στην Παλαιά Διαθήκη

Ο καθηγητής αναφέρεται στις συνθήκες κάτω από τις οποίες γεννήθηκε και διαμορφώθηκε η συλλογή των βιβλίων που συγκροτούν την Π.Δ., στην παρουσίαση του περιεχομένου των επιμέρους έργων της, του πολιτικοκοινωνικού και πολιτιστικού πλαισίου μέσα στο οποίο έζησαν οι συγγραφείς τους κ.ά. Στόχος του είναι να καταστήσει δυνατή σε κάθε ενδιαφερόμενο την πρόσβαση στο περιεχόμενο και την κατανόηση του μηνύματος του μοναδικού ίσως έργου της παγκόσμιας λογοτεχνίας που διατηρεί επί δύο συνεχείς χιλιετίες την επικαιρότητά του.

Η Παλαιά Διαθήκη: Μυθολογία των Εβραίων ή Βίβλος της Εκκλησίας;

Ο καθηγητής εστιάζει στο γεγονός πως τα τελευταία χρόνια πληθαίνουν διάφορες φωνές που αμφισβητούν την αξία των “ιουδαϊκών Γραφών” για την Εκκλησία. Κάποιοι, μάλιστα, τολμούν και θέτουν ευθέως το ερώτημα: Γιατί πρέπει οι χριστιανοί να μελετούν τη “μυθολογία των Εβραίων” και μάλιστα, ως υποχρεωτική για την πίστη τους;

ΘΕΡΜΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΣΑΣ
